

БЕДЕН РОДНИНА НА СВАТБА (ФРАГМЕНТИ ОТ ПИЕСАТА В ПРЕВОД НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК)¹

ANTOANETA POPOVA

Като че ли е писано вчера, не – днес. А става въпрос за 1900 година. Образи – изчистени и големи, в странна перспектива, някак отчуждени, леко плашещи, нещо като Ел Греко. Изпреварващо времето си *зрение*. Също като Ел Греко. Изчистено, убрano от всичко излишно. Изчистено от популярни емоции. Далеч от класическите представи за драма.

Да, много полска драма. Цялата с втъкани алюзии и препратки към история и настояще – полска история и полско, съвременно на Виспянски, настояще. И въпреки това – омагьосаният хоровод на желаното, на стремлението, болезненият порив към високото, сблъсъкът с реалното, невъзможността на постигането. Това, както се казваше в учебниците, е изключително общочовешко. Танцът – веселбата на неосъзнаването, танцът – хипнозата на живота тук и сега, танцът – вечното въртене на повторемoto. Неговите кръгове започват да наваяват хлад – като метала на неизбежни окови.

Всичко се случва бързо. Нямах време да се привържеш към образ или да навлезеш в събитие, виждаш нещата на бегom, не – танцувайки, въртейки се в кръг, както в живота. Свят ти се завива от многообразие, от мяркането на всекидневното и високото, на простосърдечното и измисленото, на илюзията и реалността. Кое да избереш, в кое да вникнеш? – и попадаш сякаш в същинската идея – това *всичко* е толкова много, че не може да се събере в едно. Че нещо главно и същинско винаги

¹ Преводът на публикуваните фрагменти е представен на националното публично четене на *Сватба*, организиранo от Полския институт в София съвместно с Посолството на Република Полша в София и книжарница *Greenwich Book Center* на 2 септември 2017 г. А. Попова предвижда цялостен превод на драмата в неопределено бъдеще (бел. ред.).

убягва. Ако в себе си нямаш сила, която да събере света – идеал, любов... Ако нещо мощно в теб не наложи вътрешна подредба. Но тази вътрешна подреденост се случва толкова рядко. Ако се случва.

Не ми се иска да говоря за превода на тази мощна полска драма – като текст. Мога да кажа няколко непрофесионални думи около този превод.

Мисълта да посегна към *Сватба* отхвърлях набързо като екзотична. От пръв поглед още непреодолими изглеждат стилизираният диалект, особено този типичен полски мазуризъм, недвусмислен маркер на некнижовност, симпатичен същевременно; обилните препракти към историческа и съвременна на Виспянски конкретика. После някак си започна – за проба. Несигурно продължи. Бавно влизах в роля – на автора, на героите, после привличането се усили. Някак така се случва. Вместваш се в картините, разучаваш обстановката, подслушваш героите – тази игра много увлича. Тя е наслаждение. И си казваш: ще опитам, да става каквото ще.

Езикът на Журналиста, Поета, Рахел, диалектната фактура на говора на простия народ... – тези различни езици *правят* всеки герой. И вторият прочит – много ме привлече, общовалидният – светът ти говори на различни езици, и външният свят и твоят вътрешен, слушай ги, няма как да ги избегнеш, няма как да се направиш на глух, те ще те достигнат така или иначе. Да, най-магнетичното в тази пиеса – двете лица на *действащите явления*, постижимото само за съвършеното майсторство тихо съжителство на двете лица на явленията – история и болка за родината и житейска всевалидност. Знаем, нали най-ярката илюстрация – рядко има някой, неизпадал в ситуацията *Miałeś, chamie, złoty róg*, и нямаме предвид конкретноисторическия ѝ смисъл, а обикновения човешки – на пропуснатия момент, на сублимния светъл миг, на отлетялото духовно напрежение, на болката по това отлитане. Че след него май идва нищото. Дотегливото, тегаво нищо. И всеки има своя хохол, който да му напомни това пропускане, да му натяква – и има право на това, нали той пази вътре в себе си розата, съхранява я от баналния студ, докато Дойде Времето.

Съхраняването на съкровено и чакането на момента, и предчувствието, че ще дойде, наречено надежда, и съмнението – обругавано, но неизбежно, и подвеждането по идеал-илюзия, и слабостта-страх пред действието – това е драма, общочовешка.

Така виждам *Сватба* и така я обичам.

* * *

СТАНИСЛАВ ВИСПЯНСКИ. СВАТБА
(фрагменти в превод на Антоанета Попова)

АКТ I, СЦЕНА V

3031A

Шафер, да вървим на танца?

КАСПЕР

Как тъй изведнъж, със мене?

3031A

Ами така – в кръг въртене, в кръг въртене...

КАСПЕР

Бива, бива,
ама че сте закачлива,
Кашка докат се съвземе,
докато отмóри...

30ЩА

Кашка? Коя? Не я знам.

КАСПЕР

В ъгъла, оная там...

303A

Шаферка на туй отгоре?

КАСПЕР

Аха, – първа – първа дружка на момата,
май за нея ще ме женят...

303A

В кръг въртене, в кръг въртене... ей така-на, ей така-на....

КАСПЕР

Да не ви е неприятно –
по-близко да ви прихвана,
че Кашка е по-обхватна...

3033A

Кашка ти е на сърцето. Кашка значи? А, така-нааа...

КАСПЕР

Ах, занасяте се с мене!

ЗОША

В кръг въртене... в кръг въртене....

* * *

АКТ I, СЦЕНА XVIII

РАХЕЛ

Ах, бон суар! И Пан Буг с вами!

ЕВРЕИНЪТ

О, това е дъщеря ми.

РАХЕЛ

Ах, нощна полуда,
ангел сякаш ме примамил,
облаче, мъглица, като нощна пеперуда
гледам – я!: къщурка свети,
бляска и сияе, като кивот сред морето,
сред потопа,
ритми думкат, танц се тропа,
ах, как ме привлече –
и магично, непривично –
и аз тичам, тичам, тичам – ето, тук съм вече.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

А, добре че
сте дошла, прекрасна пани,
в тъмна нощ ще ви приемем,
търсите ли си компания!

РАХЕЛ

Ах, феерия, ах, приказна измама,
тази къщица разпята и разпана,
трепти цялата, танцува, пее,
сякаш че звънят славей
и носията пъстрее
като от дъга тъкана...

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Ей така-на
всички пеперуди нощни
идат, дето свети още,
дето свети идат, клети.

Крилцата си ще опърлят,
но се хвърлят.

РАХЕЛ

Хвърлят се, да, без да мислят,
ей така – искрени, чисти,
в пламъка към светлината –
а там им горят крилата.

* * *

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Чуй, тук вдишва ми душата
мир и тишина благата!
Живях дълго в задух тесен
сред стени със мокра плесен,
всичко сиво, стара пляка,
а тук – виж ти! – кръв и мляко,
каква хубост – здрава, пищна –
за наздравица я вдишвам!
Гледам, гледам и се чудя –
народ трезвен, народ буден,
макар опък и чепат,
и инат, и чат-пат труден,
всичко минало бледнее,
за мен само тук се диша –
някой ден ще го опиша.

* * *

АКТ I, СЦЕНА XXII

* * *

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

... само музика да свири –
сватбарско, за веселбица,
звучите да се премилат като зърно в воденица,
от камъка пръска, звънка,
троши, тропа и избива,
скача, врътва се, извива,
писва струна звънко-тънка,
подскоклива, закачлива,
прелива от бели нощви
по тих месец в ясни нощи,
да кипи, шуми – пенлива,
звучи да се плъзват, нижат,
в унес танц да олюлява,
да гърми и да припява,

да опива до забрава,
свят вълшебен, необятен,
всяка вещ ми е побратим,
за кум светът ми е пратен,

с тази сватба, с гости свидни,
Господ сам ще ми завиди!

* * *

На сън можем, във танц – можем,
живота е твърде сложен,
във съня е сладко бягство,
сън, стих, слово – в златно русло,
ще си купя медна гусла,
сън! – живота е тъй сложен,
каква сила трябва, Боже,
трябва сила титанична
да застанеш редом с всички
мъки тука на земята,
кърмени от празнотата
дотук вече ми дойдоха!
Съдба-бреме, времето-пройдоха.
Сън, блян, думи в златно русло –
да си купя медна гусла
душата ми иска с плам.

СЪВЕТНИЧКАТА

То и вашто... – плям, плям, плям... и ... плям, плям плям...

АКТ III, СЦЕНА VIII

ПОЕТЪТ

Красота – вие сама... вие самата.

МАРИНА

Разхубавявам се от самотата.
Вие, виждам – с крила на пегаса,
и вече сте превърнал в поезия мига
и сватбата, и гостите, и суетнята.

ПОЕТЪТ

Да, вече всички чудеса са
герои в драмата в главата,
във полет див и волен.

МАРИНА

Аха, и значи сте доволен,
че си приложихте таланта,
а ние пък не сме поети.
Но не мислите ли – връхлитат ни
приливи от танци на душата
и нещичко в очите свети,
сякаш че нещичко видели сме били...

ПОЕТЪТ

А нали, а нали, станали сте ангели,
може, възможно е да сте приели ангелското естество –
от безсънието на нощта,
от вити танци, от отминали неща...
А после? Ами след това? Какво?

* * *

АКТ I, СЦЕНА XXIV

* * *

ПОЕТЪТ

Ето, към нас иде она,
бляска със лъчиста броня,
уж забравен, но припомня,
рицар в пълно снаряжение,
няма страх душата дръзка,
освен от собствено падение,
сърцето му – кърви пръска,
а той с това сърце в желязо,
край кладенец един излязъл
и гледа тъмното мътило.

А кладенецът е прокълнат,
вода да гребне – длан затваря,
а пък водата с кал е пълна,
а него жажда го изгаря,
така че трябва кал да пие,
край кладенеца, като омагьосан,
такъв един – наш, свят, миросан.

СТОПАНИНЪТ

Драматично, патетично,
херой такъв като екне –
при нас всичко е епично –
та в небото ще отекне,
цяла Полша ще облита,

•

Аз пък тъй ти се любувам,
кат иконка, като писано яйченце, –

XAHKA

Яшек, пак с теб ще танцувам.

* * *

РАХЕЛ

Събудихте ми интереса.

ПОЕТЪТ

И от пръв поглед, хайде де!

РАХЕЛ

А мислите, че от немай-къде?

ПОЕТЪТ

Грѣмъ, удря грѣмъ.

РАХЕЛ

Но може и да не уцели...

ПОЕТЪТ

Това къде сте го видели:
това е бог Амур със лъка!

РАХЕЛ

Бог Амур нарочва бърже
пляската немислостиво,
казва: Паля! И си свършен!

ПОЕТЪТ

Белерофон язди диво.
Във вас поезията е попила,
едва две думички е промълвила
вашата Муза – и небето сватка?

РАХЕЛ

Мислите, ще се предам за кратко време? Че Амур-бога ще ме похити?

ПОЕТЪТ

От глава до пети:

Галатея!

РАХЕЛ

На нимфа ли приличам?

Тъй ме нарича и помощник-адвоката,

млад юрист – ходеща нормалност.

ПОЕТЪТ

Вие го пренебрегвате, обаче

„писарушка” – ?

РАХЕЛ

Безличен,

тези се срещат по земята

твърде често – те биват реплика позната, поза

с цитати от поезия и проза,

без сант индивидуалност!

ПОЕТА

А вие искате от извора, да? Без посредник?

РАХЕЛ

От извора, от ябълките, от стебълцата дребни,

от облаците, слънцето, от всяка животинка,

от побелялата от цвят градина,

цялата поезия, която дебне

във въздуха, която вихърът размята,

която всеки ден на ново извира от земята,

която от всичко сияе насреща –

вие я пишете, аз я усещам.

Говорите с ирония, защото

открехвам тайните на естеството?

Не мислете за мен, аз нямам проблем –

дъхът на роза ще ме съхрани

от сняг, мраз и слани,

който на роза ухае – нехае,

а измръзване да няма, ще я облекат във слама,

ще я скрият и увият,

а като запролети,

тя сама ще разцъфти.

ПОЕТЪТ

Браво, браво, я, виж ти!

Намръсихте се, нещо май не е наред – ?

РАХЕЛ

Вижте, погледнете, господине –
скрита в слама роза сред градина –
и пред този куп от слама
за поезията ще се изповядам
за оная еретична лъст,
дето пълнеше слуха ми,
как се настървиха да ме ръфат – къс по къс –
и за какво – за любовта ми!

Хохола ще ида да покания
на сватба, на глъч и врява,
може на него да хванете вяра,
че Рахел истината казва.

ПОЕТЪТ

Рахел, вашето име е Рахел?

РАХЕЛ

Това за вас е от значение, нима?

ПОЕТЪТ

Ах, заляхте се с руменина...
Радват ме вашите имена –
душата ви които гости пожелае –
да призова тук съм готов,
вашето име като рима румоли...

РАХЕЛ

Нали?

А сега слушайте –
говори неизменната Любов,
бих искала да ви заситя
със поетично вещество:
повикайте на сватбеното тържество
вси чудеса и прикази, цветя и храсти, ручей замрели,
светкавици и мълнии, жужения и трели.

ПОЕТЪТ

И хохол, и снопа слама!

РАХЕЛ

Значи повярвахте?!
Значи ви прихвана?! –
Слама, повяхла роза, нощ,
свръхземни тайнства, непонятна мощ...

Пир свише! – сватба взета
от небосежните нива!

Ето, това е то, това!
Адъ – каква вълшебна мимолетност,
докоснахте ме: ето-на – започва работата на поета.

Загърнахте се с шала –
значи – адьо?! Оставяте ме сам?

За висшите нива не съм дозряла,
така се забавлявам просто –
за развлечение и
pour passer le temps.

3

* * *

Покани ее- оня хохол
вън в оная там леа!

Ха-ха-ха – ха-ха-ха!

Младоженецът се радва
за драг гост да те покани –
влез в дома ни!

Ядене и пиене бол – ах,
можеш да си правиш смях!

Има, има и в излишък,
ела, хохоле, самичък
там не стой.

Ела я,
ма немой
сам стоя!

Ха ха ха.

Ха ха ха!

Късно, късно,
посред нощ е, ей – ще бий дванайсти час,
Ха, ела, ела при нас!

Ха ха ха!

Ха ха ха!

Това рухо,
дето зиме гюла пази,
няма ўхо –
де ще може да ни чуе –
да доде при нази!?
Туй чучуло...
може ли да ни е чуло?

Ела, доведи когото, ма когото
ти душата пожелай!
Сподели с нас тържеството!

Весели се, весели! Весели се, пий, гуляй!

Ха ха ха,

сламения му качул!
може ли да ни е чул?

* * *

Този пък боклук какъв е?

Хохол – тъй е мойто име,
 метнах си каквото имам,
 и ей ме на и мен сред тия –
 на сватба, на гюрултия,
 на сватба всеки се радва,
 гости среща,
 иха-иха,
 само да се вихри вихър,
 кому звън в душица трепка,
 кому сън под тежка клепка –
 бил той грях,
 бил той смях,
 важен пан или отрепка –
 всеки ще танцува с тях.

На тате иди речи
да става, да се радва,
гости да среща за сватба...

Омитай се, не пречи,
рипай, дрипо от слама –
да те няма! Да те няма!

... на тате иди речи...

Не се пречкай! Не пречи!
Смешко жалка! Да те няма!

... шепни на мама, речи й „мале...”

Марш оттука, парцале!

Кой ме вика
какво има...

ИША

Ах, не се научило
тъпото му чучело!

ХОХОЛ

Метнах си каквото имам,
татко ти сам тъй зави ме –
той така ме гизди зиме,
вихъра като завие
го е страх, го е страх
да не стане скреж и прах
неговият розов храст
– ах-ах-ах! ах-ах-ах! –
сам не бих се сетил аз!...

ИША

Ах, ти, дрипо от слама!
Вън! Навън! Да те няма!

ХОХОЛ

Кой ме вика
какво има...

* * *

⋈

АКТ II, СЦЕНА VII

ШУТЪТ

(*върви*)

ЖУРНАЛИСТЪТ

Кой след мен се влачи все?
Кой пред мен плете краката?

ШУТЪТ

(*вече седнал*)

Къща малка, бедна хата,
Полша, родá, дом, сълзи,
родни мъки, кал, мечти,
грехове, срам, крамоли –
тъй познато, че боли.

ЖУРНАЛИСТЪТ

Кой сте, моля?

ШУТЪТ

Аз съм шутът.

ЖУРНАЛИСТЪТ

(познава го)

Станчик! Ти?! Великият!

ШУТЪТ

Велик – нали? – под шутовската маска,
велик, нали? – че вече е отвъде,
сред вас сега – я, що шут се навъди –
да кряска смело.
Салве, брателло!

ЖУРНАЛИСТЪТ

Падре, салве!

Откъм добрите шутове – оскъден
е днес денят, днес те се носят в сиво,
народната идея гасне,
една след друга гаснат запалените свещи,
втъкнати в пръстите на воини-мъртъвци,
припламват в алено пред края,
стопиха се те до основа, изгоря фитила
и ето че подпалиха ръцете,
ръцете им горят, пламтят,
магьосани да сочат една цел –
служението на народа –
за нея нам цял полк от шутове е нужен,
пламтят герои – ратници на кладата на мъките,
сами на болката си те се смеят,
гаснат свещиците на сваят народна,
грозни бесове вилнеят!
Кураж да вдъхнеш на очакващо сърце
със смях и подигравка, със сарказъм,
сърцето унижено в робска казън,
което дава вкус на нашта кръв.

ШУТЪТ

Но все пак предпочитате да спите –

ЖУРНАЛИСТЪТ

О, да, единствено това!

Приспивам си душата и огласям:

братя, слушайте да ви побая:

все е тая, все е тая,

тихо, кротко, съвестта приспана –

няма нищо... нищо няма...

Добро и зло – в едно живеят.

Страшни бесове вилнеят!

Каква ни е залюляла –

надалееч от идеала,

надалечко, на спокойно,
всичкото, що бе достойно,
от векове всичко красно
безвъзвратно е угасло:
само лаф за величаво...

* * *

ШУТЪТ:

Браво,
във сълзи сте, мой драги, цял
и сърцето и душата – изгорени,
но пък следва от речта ви,
че сте... тъй де – в добро здраве,
утре ще сте в настроение.

* * *

ЖУРНАЛИСТЪТ

Фатум ни води през мъгливи неведения:
А на кръстопътищата – ти:
Злият дух, на злото гения,
ти крила разперил си над мене,
в шутовство побратимени,
в кръвно родство дълго време –
душата ми стана труп,
просна я като мъртвец,
и за мен плетеш венец.
Мирише на гроб.

ШУТЪТ

На ти кадуцея полски –
управлявай – хайде, хоп!
Размътѐ водата с него,
бъркай мътния въртоп!

ЖУРНАЛИСТЪТ

Не опитвам нищо ново –
аз съм вече чужденец,
имах някога сърце,
ти го похити с отрова,
път не виждам, ни посока,
не виждам и Бога!

* * *

НОС

Аз се виждам сред горите,
а лесът край мене бяга, тече сякаш е река...

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Да не би да ти се гади?

НОС

Гади ми се, гадно, гадно,
всичко ми опротивя,
на сърцето ми е хладно
ангела ми отлетя,
мяркам само лес и вихър,
лес – тече като река,
дървесата скачат, рипат,
всичко скача – рип-рип ихаа! Ха-така – па па-така!

БУЛКАТА

Пиян-залян.

ПОЕТЪТ

Как така, странно, странно, как така...

СТОПАНИНЪТ

Всичко винаги е странно,
винаги е интересно.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Диригента на душата
как вика ъ дирижира,
сърдечни тонове – гама висока, ниска...

ПОЕТЪТ

Тихо, вижте, нещо иска.

НОС

Вино! Съхне ми устата.

ПОЕТЪТ

На ти, ето!

НОС

(към Поета)

Да, дааа, знам: евива л`арте!
Живота ни – бити карти,
във култ – Бакхус и Астарте,
фатум, съд, присъда – щрак! –
перманентно гол тумбак.

Бъдна висша цел – ега!
Живот тука и сега,
Бонапарт е знаел как.

СТОПАНИНЪТ
(от мястото си)
Лелеее, че си се насмукал,
само втори ден от трите,
а как си събрал очите.

НОС
Искам да потъна тука,
да изчезна, да се слея,
в тълпата топя главата и водата е над нея,
в тоя здрав свят да живея
без сант индивидуалност,
искам да ми е нормално,
но природата душата
пак разпъва и разпява,
исках да съм скрит и равен,
но на пръв план се явявам,
дъша! И сърце надушвам...

ПОЕТЪТ
Ами, да, сърцето – болно,
защо пиеш?

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ
Да, опасно,
лудост, да го наречеме.

СТОПАНИНЪТ
(мърморейки)
То и туй едно мъчение:
отвътре да ти е празно...

НОС
Пия, пия аз, понеже
като пия, вътре реже,
сърце чувствам там, а вънка
виждам рязко, нюхам тънко,
нещо наше, полско мънкам...
лес се люшка, мете вихър,
рип-рип-иха, рип-рип-иха...
И Шопен да беше тук,
щеш да ходи кьор-кютюк,
рип-рип-уха! рип-рип-уха!
Гора ечи, вятър духа.

ПОЕТЪТ

Легни си сега, наспи се,
после пак върви на танц.

НОС

Танц въртях със моравянка,
дето никой не я кани,
поканих я – дожаля ми –
тя селячка, а аз – пан,
но ще дремна, нека чака.

СТОПАНИНЪТ

(сънен)

... сън – сън, нека чака там,
път далечен и в сумрака
язди знатен пан насам.

ПОЕТЪТ

(към брат си)

- - - нещо ми се мержелее...

СТОПАНИНЪТ

То и мене ми се спи.

СТОПАНКАТА

(към мъжа си)

Върви лягай, постлах вече.

СТОПАНИНЪТ

Тоя стол е по-приятен.

(към Носа)

Айде, лека нощ, приятел,
малко верни останахте,
понятно и неприятно.

НОС

(ляга на дивана; към Младоженеца)

Моравянката целувах,
а държах в ръка бутилка,
а бутилката се килка
и от нея вино капе,
ех, така да се зяноса!
То аман от тия тапи,
да издърпам корка – бре!
А пък той взе че потъна до сами-самото дъно,
викам си – веднъж се мре!
Ще го тегля аз със косъм
от моята моравянка,
тя за чашки се офлянка,

3.

Целия е вир-вода...

Да му сложим нова риза, веднагá.

Вечно-вечно обновление...
– и безкрайность, ее-ей-без край –
лей, девойко, вино, дай,
ний ще се стоим в безкрая,
други ще ни заменят...

Ха, вървете, ха натам,
искам да остана сам.

... други ще ни заменят...
Навън!, хайде – къш-къш! – чуш!
après nous le déluge.

(Нос заспива на канапето, Стопанинът на стола и креслата
и така остават двамата, спящи)

3

Взе парите, ма не свириш.
Свири ми, бе, диване!

Не пречете, ваша милост,
трябва ви спане.
И други да играят искат, не вий само.

Свирете бе мааму!
Тоя ще ме поучаа! –
ма земáхте, като даах!
Свирете ми, маскари!
Кат си зел пари – свири.
Ше свирите или не?

Не пречете, ваша милост,
трябва ви спане,
други искат, не вий само.

Свирете бе, мааму!

Дадохте ни малка плата –
изсвирихме си парата,
други чакат, не вий само.

Свирете бе мааму!

... никаква свирня не чух!

Хай, омай ги, бе –
зевзеци – цигу-мигу – залисия.
Ха, завръщай.

Стой назад! – ша ги пребия!

Не ща пиянска олелия.

Трай, ма, жено, аз не пия!
Айде бегай, друм във къщи!
Силничка ми е ръката,
първом с добро, после млатя.
Та, свирачи, начи, аз свирня не чух!

Ох, ква стана?!... люх, люх, люх...

Де, кютек, ша ги захваштам!

Хай, остай ги, бе! Люх, люх!

Кучи синове, ах, вашта...

Със добро – свирня не чух.

Твоя спи ли?

Моя спи.

То и сватбата ѝ ина беља!

Амчи млади – да са радват,
чи и ний биля.

Туй му е то на човека –
докат е млад, да лудува,
после да си не хортува:
туй упущих-на́, унуй упущих-на́.

Тъй, тъй, пущина, тъй, тъй, пущина...

Ама хубуу ше мине,
а пък градските пък, олеее...

Гледа-гледа и са прозине,

недоспали ли са, що ли?

Зява, зява, ма не тръга...

– маа, харесва им на тия,

надодоле – глей! – сюрія.

Малко джангър у таз мъка.

* * *

РАХЕЛ

ПОЕТЪТ

РАХЕЛ

3

ПОЕТЪТ

РАХЕЛ

ПОЕТЪТ

Тогава наметнете тоя шал,
в градината се изправете като Полихимния
и помислете – за модната линия,
с кой тоалет да идете на бал
или в салон концертен някой –
а там – там ще се срещнем.

РАХЕЛ

А тази жал, душевна жал,
и върху чёлото ми – белега на бурята?

ПОЕТЪТ

За тази цел си имаме литературата –
това ще влезе във изкуството,
не зная още точно в каква форма – но ще стане:
сонет, лиричен къс или повествование.

РАХЕЛ

А моята мелодия
в сърцето, тази почти-любов
към вас, отдадена, и искрена, и тиха...

ПОЕТЪТ

Ще бъде искрено предадена –
във стѹха.

АКТ III, СЦЕНА VII

ХАНЕЧКА

Братко, ах, какво местенце!
Как обичам да танцувам!

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Радвам се за теб, цветенце!

ХАНЕЧКА

Аз пък, като литнах в танца –
в кръг въртене, в кръг въртене –
дойде ми да разцелувам
момъка до мене.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Ей, детенце!

ХАНЕЧКА

А пък вашите целувки – те не са като на деца.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Слушай..., поетичните сърца...
поетите са..., при тях може.
Приема се другояче...

ХАНЕЧКА

Все едно не съм го чула, както и да е, обаче аз на воля ще лудувам и ще се наскачам! – тука местните са мили за общуване.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Хубаво.
Но никакво целуване!

ХАНЕЧКА

Що? Целувката не е нещо опасно.

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Тук момците със това не са наясно...

ХАНЕЧКА

Стига, братко! Вече – не съм ти детенце!

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Умната, цветенце!

АКТ III, СЦЕНА VIII

МАРИНА

Зад гърба си чух, като стоях до цигуларя,
как там някой разговаря –
говореха за Полша селяците,
говореха разумно, искрено,
че трябва вече да му търсиме колая,
че трябва да се свързват двата края,
че повече така не може,
и знаете ли, стори ми се истина –
говореха разумно, искрено.

ПОЕТЪТ

И че ако се стигне до...о, то тогава...

МАРИНА

Ама... кога! –

АКТ III, СЦЕНА XII

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Ти обичаш ли ме? Ягна?!

БУЛКАТА

Иии, де...ух, де...

Ти все туй, не знайш ли друго?

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Сърцето ми бие лудо,

главата бучи – ще избухне.

Моя ли си, Ягна, моя?

БУЛКАТА

Твоя съм, де, твоя, твоя,

кое ти е толкоз чудно,

че все туй ти на устата?

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

А твоето сърце златно –

на жена и дете мило,

как страстта ми да отгатне –

в сватбеното си гиздило

с панделките от коприна,

с везаната пъстра риза,

като кукла на витрина

от пазара в Сукеннице,

мъниста, корсет, гърдани,

край главата ти увити плитки като клас пшеница,

от лицето ти – сияние! –

и това е мое, мое!

Светлината ме опива...

БУЛКАТА

Обущата ми убиват!

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Че събуй ги, моя скъпа!

БУЛКАТА

Булка...! босо да пристъпя!?

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ

Не се мъчи, щом ти стягат, за какво са!

Играй боса –

нека танца не те пуца!

БУЛКАТА

Нимой! – булка без обуца!...

* * *

Сватбарките все по-бледи, като болни –
уморени, а да се въртят не спират –
в кръг въртене, в кръг въртене...
и доволни –

А, иди да потанцуваш,
да ти поразсее –

Само гледам... да се гледа, да се гледа...

А ти плачеш?

Пред очите мержелее,
всичко виждам все по-бледо.